

ชื่อรายงานการวิจัย	แผนที่ภาษาศาสตร์จังหวัดสุพรรณบุรี
ชื่อผู้วิจัย	สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร นครปฐม
แหล่งทุนอุดหนุน	สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีที่เสร็จ	2557

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภทของชุมชนภาษาแต่ละหมู่บ้านในจังหวัดสุพรรณบุรี ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ 2 ประการ ในการสร้างแผนที่ภาษาศาสตร์ของจังหวัดสุพรรณบุรี คือ 1. เกณฑ์ด้านศัพท์ที่มีรูปศัพท์ต่างกันเพื่อจำแนกกลุ่มภาษาตามตระกูลภาษา โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 30 หน่วยย่อย 2. เกณฑ์ด้านเสียง คือ รูปแบบการแตกตัวของเสียงวรรณยุกต์ เฉพาะภาษาตระกูลไท วิธีการเก็บข้อมูลใช้การสัมภาษณ์จากผู้ตอบแบบสอบถามทุกหมู่บ้านในจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 1,007 หมู่บ้าน

ผลการวิจัยพบว่า จังหวัดสุพรรณบุรีมีชุมชนภาษา 4 ประเภท ดังนี้ 1. ชุมชนภาษาเดียว จำนวน 883 หมู่บ้าน ได้แก่ ชุมชนภาษาไทยซึ่งมีจำนวนมากที่สุด รองลงไปคือ ชุมชนภาษาลาวเวียง ชุมชนภาษาลาวครั้ง ชุมชนภาษาโซ่ง ชุมชนภาษาพวน ชุมชนภาษากะเหรี่ยง และชุมชนภาษามอญ 2. ชุมชนสองภาษา มีจำนวน 107 หมู่บ้าน ได้แก่ ชุมชนภาษาไทยร่วมกับภาษาลาวครั้งซึ่งมีจำนวนมากที่สุด รองลงไปคือ ชุมชนภาษาไทยร่วมกับภาษาลาวเวียง ชุมชนภาษาไทยร่วมกับภาษาเขมร ชุมชนภาษาไทยร่วมกับภาษาลาวโซ่ง ชุมชนภาษาไทยร่วมกับภาษาพวน ชุมชนภาษาไทยร่วมกับภาษากะเหรี่ยง ชุมชนภาษาไทยร่วมกับภาษามอญ ชุมชนภาษาไทยร่วมกับภาษาไทยวน ชุมชนภาษาไทยร่วมกับภาษาอุทอง และชุมชนภาษาลาวเวียงร่วมกับภาษาลาวครั้ง 3. ชุมชนสามภาษา มีจำนวน 1 หมู่บ้าน ได้แก่ ชุมชนภาษาไทยร่วมกับภาษาโซ่งและภาษาพวน 4. ชุมชนภาษาที่มีปัญหา ได้แก่ ชุมชนภาษาที่ใช้ศัพท์และเสียงไม่เข้าเกณฑ์ มีจำนวน 16 หมู่บ้าน

ลักษณะภูมิประเทศของจังหวัดสุพรรณบุรีมีส่วนสัมพันธ์กับการตั้งถิ่นฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ที่ใช้ภาษาต่างๆ ดังนี้ เขตเทือกเขาทิศตะวันตกเฉียงเหนือของจังหวัดมีชุมชนภาษากะเหรี่ยง ชุมชนภาษาไทยร่วมกับภาษาลาวครั้ง และชุมชนภาษาไทยร่วมกับภาษาอุทอง ส่วนชุมชนภาษาอื่นๆ จะอยู่ในเขตที่ราบสูงและที่ราบลุ่มของจังหวัด

Research Title: Linguistic Maps of Suphanburi Province
Researcher: Suwattana Liamprawat
Office: Department of Thai, Faculty of Arts, Silpakorn University
Research Grants: Silpakorn University, Research and Development Institute
Year: 2014

Abstract

This research aims to classify speech communities in Suphanburi Province and propose the linguistic maps of Suphanburi Province. Data for the analysis came from questionnaires consisting of thirty semantic units and interviews with villagers in 1,007 villages in Suphanburi Province. Based on lexical and phonological criteria, the researcher distinguished different word forms and tonal split in the Thai language and classify the languages into language families.

The results reveal that there are four types of speech community in Suphanburi Province. The first one, consisting of 883 villages, is monolingual speech communities. The majority is the Thai speech communities followed by Lao Wiang, Lao Krang, Tai Dam, Phuan, Karen and Mon. The second type, consisting of 107 villages, is bilingual speech communities. The majority is the communities where the Thai and Lao Krang language are spoken. Others are the communities of the Thai and Lao Wiang languages, the Thai and Khmer languages, the Thai and Tai Dam languages, the Thai and Phuan languages, the Thai and Karen languages, the Thai and Mon languages, the Thai and Thai Yuan languages, the Thai and Ugong languages, and the Lao Wiang and Lao Krang languages. The third type of speech community is trilingual communities. For this type, there is only one village. In this village, the Thai, Tai Dam and Phuan languages are spoken. The fourth type of speech community is the communities where their lexicon and phonological features cannot be classified according to the lexical and phonological criteria. There are sixteen villages for this type.

Additionally, the settlement of the ethnic groups is also found to be related to the geography of Suphanburi Province. The north-west side of the mountain range is occupied by the Karen communities, the Thai and Lao Krang communities, and the Thai and Ugong communities. Others communities are found in the plateau and low lands of Suphanburi Province.